1. ספר ויקרא פרק ט'

א ויהי
ב ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל: ויאמר
אל־אהרן קח־לך עגל בן־בקר לחטאת ואיל לעלה תמימם
ג והקרב לפני יהוה: ואל־בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר־
ד עזים לחטאת ועגל וכבש בני־שנה תמימם לעלה: ושור
ואיל לשלמים לזבח לפני יהוה ומנחה בלולה בשמן כי היום
ה יהוה נראה אליכם: ויקחו את אשר צוה משה אל־פני אהל
ו מועד ויקרבו כל־העדה ויעמדו לפני יהוה: ויאמר משה זה
ז הדבר אשר־צוה יהוה תעשו וירא אליכם כבוד יהוה: ויאמר
משה אל־אהרן קרב אל־המזבח ועשה את־חטאתך ואת־
עלתך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את־קרבן העם וכפר
ח בעדם כאשר צוה יהוה:

ויקרא סוף ט' - פרק י'

כג ויבא משה ואהרן
אל־אהל מועד ויצאו ויברכו את־העם וירא כבוד־יהוה אל־
כד כל־העם: ותצא אש מלפני יהוה ותאכל על־המזבח את־
העלה ואת־החלבים וירא כל־העם וירנו ויפלו על־פניהם:
י א ויקחו בני־אהרן נדב ואביהוא איש מחתתו ויתנו בהן אש
וישימו עליה קטרת ויקריבו לפני יהוה אש זרה אשר לא
ב צוה אתם: ותצא אש מלפני יהוה ותאכל אותם וימתו לפני
ג יהוה: ויאמר משה אל־אהרן הוא אשר־דבר יהוה ׀ לאמר
ד בקרבי אקדש ועל־פני כל־העם אכבד וידם אהרן: ויקרא
משה אל־מישאל ואל אלצפן בני עזיאל דד אהרן ויאמר
אלהם קרבו שאו את־אחיכם מאת פני־הקדש אל־מחוץ
ה למחנה: ויקרבו וישאם בכתנתם אל־מחוץ למחנה כאשר
ו דבר משה: ויאמר משה אל־אהרן ולאלעזר ולאיתמר ׀ בניו
ראשיכם אל־תפרעו ׀ ובגדיכם לא־תפרמו ולא תמתו ועל כל־
העדה יקצף ואחיכם כל־בית ישראל יבכו את־השרפה
ז אשר שרף יהוה: ומפתח אהל מועד לא תצאו פן־תמתו כי־
שמן משחת יהוה עליכם ויעשו כדבר משה:
ח ט וידבר יהוה אל־אהרן לאמר: יין ושכר אל־תשת ׀ אתה ׀
ובניך אתך בבאכם אל־אהל מועד ולא תמתו חקת עולם
י לדרתיכם: ולהבדיל בין הקדש ובין החל ובין הטמא ובין
יא הטהור: ולהורת את־בני ישראל את כל־החקים אשר דבר
יהוה אליהם ביד־משה:

ויקרא פרק יא

מג אל־
תשקצו את־נפשתיכם בכל־השרץ השרץ ולא תטמאו בהם
מד ונטמתם בם: כי אני יהוה אלהיכם והתקדשתם והייתם
קדשים כי קדוש אני ולא תטמאו את־נפשתיכם בכל־השרץ
מה הרמש על־הארץ: כי ׀ אני יהוה המעלה אתכם מארץ מצרים
מו להית לכם לאלהים והייתם קדשים כי קדוש אני: זאת
תורת הבהמה והעוף וכל נפש החיה הרמשת במים ולכל־
מז נפש השרצת על־הארץ: להבדיל בין הטמא ובין הטהר ובין
החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל:

2. ספר חבקוק פרק ב'

על־משמרתי אעמדה ואתיצבה על־
מצור ואצפה לראות מה־ידבר־בי ומה אשיב על־תוכחתי:
ויענני יהוה ויאמר כתב חזון ובאר על־הלחות למען ירוץ
קורא בו: כי עוד חזון למועד ויפח לקץ ולא יכזב אם־
יתמהמה חכה־לו כי־בא יבא לא יאחר: הנה עפלה לא־
ה ישרה נפשו בו וצדיק באמונתו יחיה: ואף כי־היין בגד גבר
יהיר ולא ינוה אשר הרחיב כשאול נפשו והוא כמות ולא
ישבע ויאסף אליו כל־הגוים ויקבץ אליו כל־העמים:

4. מדרש ספרא, שמיני

(יד) ויהי ביום השמיני הוא יום שמיני לקדוש' אהרן ובניו. או יכול שמיני בחדש. **כשהוא** אומר ויהי בחדש הראשון בשנה **השני'** בא' להדש הוקם המשכן מלמד שבר"ח **הוקם** המשכן. יכול הוקם בר"ח ושרתה **שכינה** בשמיני בחדש. ת"ל וביום הקים **את** המשכן כסה הענן. סלמד שביום שהוקם המשכן שרתה שכינה על מעשה **ידי** אהרן. שכל שבעת ימי המלואים היה **משה** משמש ולא שרתה שכינה על ידו. **עד** שבא אהרן ושרת בבגדי כהונה גדולה **ושרתה** שכינה על ידו שנאמר כי היום ה' **נראה** אליכם. (טו) מה ת"ל ויהי מלמד **שהיתה** שמחה לפניו במרום כיום שנבראו **בו** שמים וארץ. במ"ב הוא אומר ויהי **ערב** ויהי בקר וכאן הוא אומר ויהי. **וכיון** שכלו ישראל את מלאכת המשכן **בא** משה וברכן שנא' וירא את כל **המלאכה** ויברך אותם משה. מה ברכה **ברכן** א"ל יהי"ר שתשרה שכינה במעשה **ידיכם**. רמ"א כך ברכן ה' אלקי אבותיכם **יוסף** עליכם ככם אלף פעמים. והם אמרו **לו** ויהי נועם ה' אלקינו עלינו ומעשה ידינו **כוננה** עלינו וכו' ועל אותה שעה הוא **אומר** צאנה וראנה בנות ציון. בנים **המצוינים**. במלך שלמה במלך שהשלום **שלו**. בעטרה שעטרה לו אמו זה אהל **מועד** שמצויר בתכלת ובארגמן ובתולעת **השני** ובשש. אמו אין אמו אלא ישראל **שנאמר** ולאומי אלי האזינו. (טז) ביום **חתונתו** ביום ששרתה שכינה. וביום **שמחת** לבו ביום שירדה אש חדשה ממרום

8. רש"י ויקרא ט' כ"ג

ויצאו ויברכו את העם. אמרו ויהי נועם ה' אלהינו עלינו (תהלים צ) יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם לפי שכל ז' ימי המלואים שהעמידו משה למשכן ושמש בו ופרקו בכל יום לא שרתה בו שכינה והיו ישראל נכלמים ואומרים למשה משה רבינו כל הטורח שטרחנו שתשרה שכינ' בינינו ונדע שנתכפר לנו עון העגל לכך אמר להם זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' אהרן אחי כדאי וחשוב ממני שע"י קרבנותיו ועבודתו תשרה שכינה בכם ותדעו שהמקום בחר בו:

(ג) הוא אשר דבר ה' וגו'. היכן דיבר ונועדתי שמה לבני ישראל ונקדש בכבודי (שמות כט) אל תקרי בכבודי אלא במכובדי א"ל משה לאהרן אהרן אחי יודע הייתי שיתקדש הבית במיודעיו של מקום והייתי סבור או בי או בך עכשיו רואה אני שהם גדולים ממני וממך: וידם אהרן. קבל שכר על שתיקתו א ומה שכר קבל שנתייחד עמו הדבור שנאמרה לו לבדו ב פרשת שתויי יין: בקרובי. בבחירי:

9. רשב"ם ויקרא פרק י'

לפני ה', ומיד כששמע אהרן היה רוצה להניח העבודה ולהתאבל על בניו, ויאמר משה אל אהרן אל תתאבל ואל תבכה ואל תחדל מן העבודה, כי הדבר הזה אשר אני אומר לך הוא אשר דבר ה' בקרובי אקדש, בכהנים גדולים הקרובים אלי לשרתני אני רוצה להתקדש, ולא שיתחלל שמי ועבודתי, שכן אמר לי הקב"ה והכהן הגדול מאחיו וגו' את ראשו לא יפרע ו(את) בגדיו לא יפרם [וגו'] ומן המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש אלהיו (להלן כא י-יב), הא אם לא יצא קידש — ואין מוקדם ומאוחר בתורה — ולכך אל תניח העבודה, שאתה כהן גדול, ולא תצא ולא תחלל אלא יתקדש הקב"ה ועבודתו על ידך. ועל פני כל העם **אכבד**, זהו כבוד שכינה שרואה בניו מתים ומניח אבלו בעבודת בוראו. וידום אהרן, מאבילותו ולא בכה ולא התאבל, שכן מן השמים כמו שאמר אליהו ואש לא תשימו (מ"א יח כה) לפי שהיה רוצה לקדש שם שמים בירידת האש של מעלה.

5. מסכת גטין ומס' ב"ק פ' - פ"א

והלוקח בית בארץ ישראל *כותבין עליו אונו אפילו בשבת בשבת סלקא דעתך אלא כדאמר רבא התם *אומר לנכרי ועושה ה"נ אומר לנכרי ועושה ואע"ג *דאמירה לנכרי שבות היא משום ישוב ארץ ישראל לא גזרו ביה רבנן אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן הלוקח עיר בארץ ישראל כופין אותו ליקח לה דרך מארבע רוחותיה משום ישוב ארץ ישראל: ת"ר *עשרה תנאין התנה יהושע שיהו מרעין בחורשין ומלקטין עצים בשדותיהם ומלקטים עשבים בכל מקום חוץ מתלתן וקוטמים נטיעות בכל מקום חוץ מגרופיות של זית ומעין היוצא בתחלה בני העיר מסתפקין ממנו ומחכין בימה של טבריא ובלבד שלא יפרוס קלע ויעמיד את הספינה ונפנין לאחורי הגדר ואפילו בשדה מליאה כרכום *ומהלכים בשבילי הרשות עד שתרד רביעה שניה ומסתלקין לצידי הדרכים מפני יתידות הדרכים והתועה בין הכרמים מפסיג ועולה מפסיג ויורד *ומת מצוה קונה מקומו.

6. מסנהדרין דף צז ע"ב

מאי ויפח לקץ ולא יכזב א"ר שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן תיפח עצמן של מחשבי קיצין שהיו אומרים כיון שהגיע את הקץ ולא בא שוב אינו בא אלא חכה לו שנאמר אם יתמהמה חכה לו שמא תאמר אנו מחכין והוא אינו מחכה ת"ל לכן יחכה ה' לחננכם ולכן ירום לרחמכם וכי מאחר שאנו מחכים והוא מחכה מי מעכב מדת הדין מעכבת וכי מאחר שמדת הדין מעכבת אנו למה מחכין לקבל שכר שנאמר אשרי כל חוכי לו*

המשך סנהדרין צז ב' - צח ע"א

אמר רב כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה ומעשים טובים ושמואל אמר דיו לאבל שיעמוד באבלו כתנאי ר' אליעזר אומר אם ישראל עושין תשובה נגאלין ואם לאו אין נגאלין אמר ליה רבי יהושע אם אין עושין תשובה אין נגאלין *אלא הקב"ה מעמיד להן מלך שגזרותיו קשות כהמן וישראל עושין תשובה ומחזירן למוטב תניא אידך ר' אליעזר אומר אם ישראל עושין תשובה נגאלין שנאמר שובו בנים שובבים ארפא משובותיכם אמר לו רבי יהושע והלא כבר נאמר חנם נמכרתם ולא בכסף תגאלו חנם נמכרתם בעבודת כוכבים ולא בכסף תגאלו לא בתשובה ומעשים טובים אמר לו רבי אליעזר לר' יהושע והלא כבר נאמר שובו אלי ואשובה אליכם אמר ליה רבי יהושע והלא כבר נאמר כי אנכי בעלתי בכם ולקחתי אתכם אחד מעיר ושנים ממשפחה והבאתי אתכם ציון אמר לו ר' אליעזר והלא כבר נאמר בשובה ונחת תושעון אמר לו ר' יהושע לרבי אליעזר והלא כבר נאמר כה אמר ה' גואל ישראל וקדושו לבזה נפש למתעב גוי לעבד מושלים מלכים יראו וקמו שרים וישתחוו אמר לו רבי אליעזר והלא כבר נאמר (ירמיה ד) אם תשוב ישראל נאום ה' אלי תשוב אמר לו רבי יהושע והלא כבר נאמר (דניאל יב) ואשמע את האיש לבוש הבדים אשר ממעל למימי היאור וירם ימינו ושמאלו אל השמים וישבע בחי העולם כי למועד מועדים וחצי וככלות נפץ יד עם קדש תכלינה כל אלה וגו' ושתק רבי אליעזר ואמר רבי אבא אין לך קץ מגולה מזה שנאמר (יחזקאל לו) ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראל וגו' רבי (*אליעזר) אומר אף מזה שנאמר (זכריה ח) כי לפני הימים (האלה) [ההם] שכר האדם לא נהיה ושכר הבהמה איננה וליוצא ולבא אין שלום מן הצר *מאי ליוצא ולבא אין שלום מן הצר רב אמר אף תלמידי חכמים שכתוב בהם שלום דכתיב (תהלים קיט) שלום רב לאהבי תורתך אין שלום מפני צר ושמואל אמר עד שיהו כל השערים כולן שקולין

7. סנהדרין צד ע"א

למרבה המשרה ולשלום אין קץ וגו' א"ר תנחום דרש בר קפרא בציפורי מפני מה כל מ"ם שבאמצע תיבה פתוח וזה סתום ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח וסנחריב גוג ומגוג אמרה מדת הדין לפני הקב"ה רבש"ע ומה דוד מלך ישראל שאמר כמה שירות ותשבחות לפניך לא עשיתו משיח חזקיה שעשית לו כל הנסים הללו ולא אמר שירה לפניך תעשהו משיח לכך נסתתם

והדרכה

השי"ת קפיד על עבירות שבין אדם לחבירו טפי מעבירות שבין אדם למקום, וכ"ל בס"ד, מ"ש רע לבריות אין הכונה שחוטא בדברים שבין אדם לחבירו, שהוא מזיק לבריות או חומס או עושק וכיוצא, אלא הכונה הוא שמלמד קטגוריא על הבריות, ואינו מלמד זכות, ולא ניחא ליה לקב"ה שהאדם ילמד חובה על ישראל

10.

[illegible]

11.

[illegible]

כך היא גאולתן של ישראל, בתחילה קמעא, כל מה שהיא מנצנצת היא רבה והולכת. קמעא קמעא יש לו המובן של קמיע, שיש בקמיע בפעולת המקושר והמכוסה ומוסתר בה צירופי שמות, שמצטרפים מכתובים שונים שבתורה ונביאים וכתובים, וכל אחד מהם הלא יש בו ענין אלהי מיוחד, שמופיע בו כשהוא כסדרו, אבל ערך מיוחד יש להם דוקא בשינויי הרכבותיהם וצירופיהם כמו שהם בקמיע, שכאילו מתחלקים בהם לחלקים ושברים מעורבבים ומתחברים בסדר משונה ומיוחד ומחודש, המגלה דרך מעגלי הנתיבות הללו את מפלאות הארותיהם ופעליהם, וכן הוא במהלך הגאולה ובחלקי השמות האלהיים וצירופיהם הרכביהם והופעותיהם הנפלאות וסדורי חלקיהם עד השתלמות כל ענינם השלם ממקור אחדותם, בכל אמתתה ותפארתה.

3. שמואל ב' ה'

יח ופלשתים
יט באו וינטשו בעמק רפאים: וישאל דוד ביהוה לאמר האעלה
אל־פלשתים התתנם בידי ויאמר יהוה אל־
כ דוד עלה כי־נתן אתן את־הפלשתים בידך: ויבא דוד
בבעל־פרצים ויכם שם דוד ויאמר פרץ יהוה את־איבי לפני
כא כפרץ מים על־כן קרא שם־המקום ההוא בעל פרצים: ויעזבו־
כב שם את־עצביהם וישאם דוד ואנשיו: ויספו
כג עוד פלשתים לעלות וינטשו בעמק רפאים: וישאל דוד
ביהוה ויאמר לא תעלה הסב אל־אחריהם ובאת להם ממול
כד בכאים: ויהי בשמעך את־קול צעדה בראשי הבכאים אז
כה תחרץ כי אז יצא יהוה לפניך להכות במחנה פלשתים: ויעש
דוד כן כאשר צוהו יהוה ויך את־פלשתים מגבע עד־באך
ו א גזר: שמואל ב' ו' ויסף עוד דוד את־כל־בחור בישראל
ב שלשים אלף: ויקם ׀ וילך דוד וכל־העם אשר אתו מבעלי
יהודה להעלות משם את ארון האלהים אשר־נקרא שם שם
ג יהוה צבאות ישב הכרבים עליו: וירכבו את־ארון האלהים
אל־עגלה חדשה וישאהו מבית אבינדב אשר בגבעה ועזא
ד ואחיו בני אבינדב נהגים את־העגלה חדשה: וישאהו מבית
אבינדב אשר בגבעה עם ארון האלהים ואחיו הלך לפני
ה הארון: ודוד ׀ וכל־בית ישראל משחקים לפני יהוה בכל עצי
ברושים ובכנרות ובנבלים ובתפים ובמנענעים ובצלצלים:
ו ויבאו עד־גרן נכון וישלח עזה אל־ארון האלהים ויאחז בו
ז כי שמטו הבקר: ויחר־אף יהוה בעזה ויכהו שם האלהים
ח על־השל וימת שם עם ארון האלהים: ויחר לדוד על אשר
פרץ יהוה פרץ בעזה ויקרא למקום ההוא פרץ עזה עד
ט היום הזה: ויירא דוד את־יהוה ביום ההוא ויאמר איך יבוא
י אלי ארון יהוה: ולא־אבה דוד להסיר אליו את־ארון יהוה
יא על־עיר דוד ויטהו דוד בית עבד־אדם הגתי: וישב ארון
יהוה בית עבד אדם הגתי שלשה חדשים ויברך יהוה את־
יב עבד אדם ואת־כל־ביתו: ויגד למלך דוד לאמר ברך יהוה
את־בית עבד אדם ואת־כל־אשר־לו בעבור ארון האלהים
וילך דוד ויעל את־ארון האלהים מבית עבד אדם עיר דוד
יג בשמחה: ויהי כי צעדו נשאי ארון־יהוה ששה צעדים ויזבח
יד שור ומריא: ודוד מכרכר בכל־עז לפני יהוה ודוד חגור
אפוד בד:

שמואל ב' ז'

יח ויבא המלך דוד וישב לפני יהוה ויאמר מי אנכי אדני יהוה
יט ומי ביתי כי הבאתני עד־הלם: ותקטן עוד זאת בעיניך אדני
יהוה ותדבר גם אל־בית־עבדך למרחוק וזאת תורת האדם
כ אדני יהוה: ומה־יוסיף דוד עוד לדבר אליך ואתה ידעת
כא את־עבדך אדני יהוה: בעבור דברך וכלבך עשית את כל־
כב הגדולה הזאת להודיע את־עבדך: על־כן גדלת יהוה אלהים
כי־אין כמוך ואין אלהים זולתך בכל אשר־שמענו באזנינו:
כג ומי כעמך כישראל גוי אחד בארץ אשר הלכו־אלהים
לפדות־לו לעם ולשום לו שם ולעשות לכם הגדולה ונראות
לארצך מפני עמך אשר פדית לך ממצרים גוים ואלהיו:
כד ותכונן לך את־עמך ישראל ׀ לך לעם עד־עולם ואתה יהוה
כה היית להם לאלהים: ועתה יהוה אלהים הדבר אשר דברת
על־עבדך ועל־ביתו הקם עד־עולם ועשה כאשר דברת:
כו ויגדל שמך עד־עולם לאמר יהוה צבאות אלהים על־ישראל
ובית עבדך דוד יהיה נכון לפניך: